FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 28 oktober 1999 *

I mål T-210/95,

European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA), sammanslutning bildad enligt schweizisk rätt, Zürich, (Schweiz), företrädd av advokaterna Dominique Voillemot och Olivier Prost, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av Catherine de Salins, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Gautier Mignot, secrétaire des affaires étrangères, och under det muntliga förfarandet Sujiro Seam, secrétaire des affaires étrangères, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt inledningsvis av Yves Cretien och Antonio Tanca, därefter av Antonio Tanca, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Khan, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 2022/95 av den 16 augusti 1995 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland (EGT L 198, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A. Potocki samt domarna K. Lenaerts, C.W. Bellamy, J. Azizi och A.W.H. Meij,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 17 mars 1999,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 Genom beslut 94/293/EG av den 13 april 1994 om godkännande av åtaganden i samband med antidumpningförfarandet beträffande import av ammoniumnitrat med ursprung i Litauen och Ryssland och om avslutande av undersökningen av dessa länder samt om avslutande av antidumpningförfarandet beträffande import av ammoniumnitrat med ursprung i Georgien, Turkmenistan, Ukraina, Uzbekistan och Vitryssland (EGT L 129, s. 24, svensk specialutgåva, område 11, volym 33, s. 3, nedan kallat det regionala beslutet) avslutade kommissionen den undersökning som bedrivits inom ramen för ett antidumpningsförfarande avseende import till Förenade kungariket av ammoniumnitrat med ursprung i Litauen och Ryssland (nedan kallat det regionala förfarandet) och godkände åtagandet att begränsa exporten från vart och ett av dessa länder till denna medlemsstat till 100 000 ton per år.

2 Efter klagomål från sökanden tillkännagav kommissionen den 9 juni 1994 i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* att den skulle inleda ett antidumpningsförfarande avseende import till gemenskapen av ammoniumnitrat med ursprung i Litauen och Ryssland samt inledde en undersökning i gemenskapen som helhet (EGT C 158, s. 3).

3 Den 6 december 1994 meddelade kommissionen att den påbörjat en översyn av det regionala beslutet (EGT C 343, s. 9), bland annat av den anledningen att om skyddsåtgärder skulle visa sig nödvändiga skulle sådana åtgärder omfatta hela gemenskapen, inklusive Förenade kungariket.

4 Den 15 december 1994 sände kommissionen en informationsskrivelse till sökanden i vilken redogjordes för de preliminära slutsatser som dragits efter den undersökning som kommissionens tjänstemän genomfört i gemenskapen som helhet samt för de omständigheter och överväganden som låg till grund för de antidumpningsåtgärder den avsåg att införa på gemenskapsplanet i form av en rörlig tull på import av ammoniumnitrat från Ryssland och Litauen. Kommissionen klargjorde särskilt att den, i syfte att fastställa hur mycket priset på den dumpade importen behövde höjas för att skadan för gemenskapsindustrin skulle undanröjas, hade beräknat det vägda genomsnittet per ton av gemenskapsindustrins produktionskostnad för ammoniumnitrat i säckar och lagt till en vinst om 5 procent.

5 I sitt svar av den 9 januari 1995 gjorde sökanden bland annat gällande att kommissionen borde ha beräknat "riktpriset", det vill säga det lägsta pris vid vilket skadan för gemenskapsindustrin kan undanröjas, på grundval av en vinstmarginal på 10 procent av ovannämnda kostnader, såsom den hade gjort i det regionala beslutet.

6 Den 6 april 1995 sände kommissionen en andra informationsskrivelse till sökanden med ändringar av sin skrivelse av den 15 december 1994. I skrivelsen

redogjordes för de omständigheter och överväganden på grundval av vilka kommissionen hade för avsikt att föreslå rådet att införa antidumpningsåtgärder i form av en rörlig tull på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland samt att undersökningen av import med ursprung i Litauen skulle avslutas. Kommissionen bemötte även sökandens argument och vidhöll att beräkningen av riktpriset skulle grundas på en vinstmarginal på 5 procent av kostnaderna.

7 I en skrivelse av den 14 april 1995 hävdade sökanden åter att vinstmarginalen vid beräkningen av riktpriset skulle vara 10 procent för att gemenskapsindustrin skulle kunna uppnå en skälig avkastning på sitt investerade kapital.

8 Den 25 april 1995 vidarebefordrade sökanden två meddelanden daterade den 24 april 1995 från franska tillverkare av gödningsmedel, bolaget Hydro Agri France och bolaget Grande paroisse, till kommissionen. Enligt sökanden framgick det av dessa handlingar att en vinstmarginal på 10 procent av kostnaderna var absolut minimum för industrins fortsatta överlevnad.

9 Den 2 maj 1995 sände kommissionen en skrivelse till sökanden för att motivera varför den kommit fram till en vinstmarginal på 5 procent av gemenskapsindustrins kostnader. Enligt denna skrivelse, till vilken kommissionens beräkningar var fogade, kunde vinstmarginalen på 10 procent, som tillämpades i det regionala förfarandet, inte överföras på gemenskapen som helhet med hänsyn till att produktionskostnaderna i Förenade kungariket var lägre än genomsnittet i gemenskapen.

10 I en skrivelse av den 1 juni 1995 till Sir Leon Brittan, kommissionsledamot med ansvar för antidumpningsfrågor, invände sökanden mot denna bedömning.

11 Den 2 juni 1995 sände kommissionen sökanden en tredje informationsskrivelse med vissa ändringar av sina tidigare ställningstaganden, bland annat vad gäller beräkningen av dumpningsmarginalen, skadetröskeln och minimipriset för undanröjande av den vållade skadan. Kommissionen vidhöll emellertid att den vinstmarginal som skulle beaktas vid beräkningen av riktpriset var 5 procent.

12 I en skrivelse till kommissionen av den 15 juni 1995 argumenterade sökanden ännu en gång för att vinstmarginalen skulle fastställas till 10 procent.

13 Kommissionen påpekade i sitt svar av den 23 juni 1995 bland annat att det, förutom de överväganden som framfördes i skrivelsen av den 2 juni 1995, var nödvändigt att beakta dels att den vinstmarginal på 10 procent som användes i det regionala förfarandet inte hade tillämpats på den brittiska industrins faktiska produktionskostnad, utan på kostnader som justerats så att de inte inbegrep verkningarna av andra faktorer än den dumpade importen, dels att gemenskapsindustrins fasta kostnader var något uppdrivna genom bibehållandet av en överkapacitet.

14 Den 3 augusti 1995 antog kommissionen beslut 95/344/EG om avslutande av antidumpningsförfarandet avseende import av ammoniumnitrat med ursprung i Litauen (EGT L 198, s. 27).

15 Samma dag antog kommissionen beslut 95/345/EG om avslutande av antidumpningsförfarandet avseende import till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland samt om avslutande av den förnyade antidumpningsundersökningen avseende import till Förenade kungariket av ammoniumnitrat med ursprung i Litauen (EGT L 198, s. 29). Genom detta beslut upphävdes befintliga regionala åtgärder som innebar att

exporten till Förenade kungariket av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland begränsades medan sådana åtgärder bibehölls i fråga om ammoniumnitrat med ursprung i Litauen.

16 Den 16 augusti 1995 antog rådet förordning (EG) nr 2022/95 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland (EGT L 198, s. 1, nedan kallad den omtvistade förordningen).

17 I enlighet med artiklarna 23 och 24 i rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 14) har den omtvistade förordningen antagits på grundval av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen).

18 Enligt artikel 1 i den omtvistade förordningen skall en slutgiltig antidumpningstull införas på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland. Antidumpningstullen uppgår till ett belopp motsvarande skillnaden mellan 102,9 ECU per ton nettoprodukt och cif-priset (cost—insurance—freight) netto gemenskapens gräns före tullklarering, om cif-priset är lägre.

19 Det framgår av punkterna 89—91 i övervägandena i det omtvistade förordningen att man, i syfte att fastställa hur mycket priset på den dumpade importen behövde höjas för att skadan för gemenskapsindustrin skulle undanröjas, beräknade det vägda genomsnittet per ton av gemenskapsindustrins produktionskostnad för ammoniumnitrat i säckar och lade till en vinst om 5 procent.

Förfarande och parternas yrkanden

20 Föreliggande talan väcktes av sökanden genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 november 1995.

21 Förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) biföll genom beslut av den 28 juni 1995 Republiken Frankrikes och kommissionens ansökan om att få intervenera i tvisten till stöd för sökandens respektive svarandens yrkanden.

22 Sökanden begärde genom skrivelse av den 7 maj 1997 tillåtelse att tala franska under det muntliga förfarandet. Övriga parter inkom med yttrande om denna begäran mellan den 28 maj och den 4 juni 1997.

23 Den 17 december 1997 avkunnade förstainstansrätten dom i mål T-121/95, EFMA mot rådet (REG 1997, s. II-2391). Genom skrivelse från förstainstansrättens kansli av den 19 december 1997 anmodade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) parterna att yttra sig om de eventuella följder som denna dom kunde få för förfarandet i föreliggande mål. Sökanden, Republiken Frankrike och rådet besvarade denna anmodan mellan den 8 januari och den 9 februari 1998.

24 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning eller processledande åtgärder. Sökandens begäran att få använda ett annat språk än rättegångsspråket under det muntliga förfarandet avslogs. Det muntliga förfarandet, som inledningsvis skulle ägt rum den 13 januari 1999, flyttades på parternas begäran fram till den offentliga förhandlingen den 17 mars 1999. Parterna utvecklade då sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor.

25 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 1 i den omtvistade förordningen,

— fastslå att den antidumpningstull som införs genom denna bestämmelse skall bibehållas fram till det att erforderliga åtgärder har vidtagits av de behöriga institutionerna i syfte att följa förstainstansrättens dom,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Republiken Frankrike har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 1 i den omtvistade förordningen,

— fastslå att den antidumpningstull som införs genom den ifrågavarande bestämmelsen skall bibehållas fram till det att erforderliga åtgärder har vidtagits av de behöriga institutionerna i syfte att följa förstainstansrättens avgörande,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Kommissionen, som fått tillstånd att intervenera till stöd för rådets yrkanden, har inte inkommit med någon interventionsinlaga.

Prövning i sak

Parternas argument

29 Sökanden har i sin ansökan endast anfört en grund till stöd för sin talan. Sökanden har hänvisat till punkt 89 i övervägandena i den omtvistade förordningen och har gjort gällande att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna i fallet när den fastställde en vinstmarginal på 5 procent för gemenskapstillverkarna av ammoniumnitrat.

30 Med hänvisning till sina skrivelser av den 9 januari, den 14 april, den 25 april, den 1 juni och den 15 juni 1995 har sökanden inledningsvis gjort gällande att den under undersökningen bland annat påtalat följande omständigheter: a) Det fordras en vinstmarginal på 10 procent för att gemenskapsindustrin skall få en skälig avkastning på sitt investerade kapital. b) Den vinstmarginal på 10 procent som fastställts för samma produkt i det regionala beslutet är även avgörande för

beräkningen av riktpriset på gemenskapsplanet, särskilt med hänsyn till att det i punkt 46 i övervägandena i detta beslut anges att "denna industrisektor kräver en vinstmarginal på minst 10 % av kostnaderna för att förbli konkurrenskraftig och kunna täcka kostnaderna för nyinvesteringar". c) Det fanns inte anledning att skilja mellan olika gemenskapstillverkare, i synnerhet vad gäller de franska tillverkarna, för beräkningen av vinstmarginalen. d) Bedömningen av vinstmarginalen vid produktion av ammoniumnitrat kan inte grundas på den vinstmarginal på 5 procent som använts i ärendet avseende import av karbomidammoniumnitratlösning, kallad UAN (nedan kallat UAN-ärendet, se rådets förordning (EG) nr 3319/94 av den 22 december 1994 om slutgiltig antidumpningstull på import av karbomidammoniumnitratlösning med ursprung i Bulgarien och Polen, exporterad av företag som inte är undantagna från tullen, samt slutgiltigt uttag av den införda provisoriska tullen (EGT L 350, s. 20; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 74)), samt i ärendet avseende import av urea (nedan kallat urea-ärendet, se rådets förordning (EG) nr 477/95 av den 16 januari 1995 om ändring av de slutgiltiga antidumpningsåtgärder som tillämpas på import till gemenskapen av urea med ursprung i f.d. Sovjetunionen och om upphörande med de antidumpningsåtgärder som tillämpas på import till gemenskapen av urea med ursprung i f.d. Tjeckoslovakien (EGT L 49, s. 1)).

31 Sökanden har särskilt framhållit att den i sin skrivelse av den 25 april 1995 tillhandahöll ingående analyser som utförts av bolagen Hydro Agri France och Grande paroisse, av vilka det framgick att en vinstmarginal på 10 procent var absolut minimum för att gemenskapsindustrin skulle kunna överleva.

32 Sökanden har vidare åberopat en studie utförd av Z/Yen Ltd, en konsultbyrå specialiserad på analyser av balansen mellan risktagande och intäkter inom bland annat denna industrisektor (nedan kallad Z/Yen-studien). Enligt denna studie utgjorde en vinstmarginal på 10 procent den minsta marginal som fordrades för att förhindra att ammoniumnitratindustrin inom gemenskapen vållades en väsentlig skada som skulle kunna orsaka en tillbakagång för den ifrågavarande industrin. En vinstmarginal på 15 procent utgjorde vidare den absoluta marginal som krävdes för att gemenskapsindustrin skulle kunna täcka dels de investeringar som fordrades för dess överlevnad, dels återinvesteringar i form av modernisering och utbyte av de befintliga produktionsmedlen.

33 Även om denna studie genomfördes i november 1995, det vill säga efter att den omtvistade förordningen antogs, anser sig sökanden ha rätt att åberopa denna vid förstainstansrätten såsom ytterligare bevisning (se generaladvokaten Fennellys förslag till avgörande inför domstolens dom av den 29 februari 1996 i mål C-56/93, Belgien mot kommissionen, REG 1996, s. I-723, I-727, punkt 30, samt generaladvokaten Mancinis förslag till avgörande inför domstolens dom av den 14 juli 1988 i mål 187/85, FEDIOL mot kommissionen, REG 1988, s. 4155, 4173, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 9, s. 553).

34 Sökanden har tillagt att gemenskapstillverkarna under det administrativa förfarandet till svar på kommissionens enkät angående lönsamheten angav vinstmarginaler som varierade mellan 10 och 41 procent, det vill säga ett vägt genomsnitt i förhållande till den faktiska produktionen under undersökningsperioden på 16,2 procent. Detta tal överensstämmer med den lönsamhetsnivå på 15,6 procent som industrin låg på under åren 1990—1991, före den dumpade importen (se punkt 51 i övervägandena i den omtvistade förordningen).

35 Rådet har i sitt svaromål (se bland annat punkt 15) motiverat vinstmarginalen på 5 procent med att andra faktorer än den ifrågavarande importen också bidragit till den skada som vållats gemenskapsindustrin. Sökanden har emellertid invänt att detta argument inte åberopats vare sig i den omtvistade förordningen eller under det administrativa förfarandet. Därmed skulle motiveringsskyldigheten enligt artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) och rätten till försvar ha åsidosatts.

36 Rådet har enligt sökanden i vart fall gjort en uppenbart oriktig bedömning vad gäller de andra faktorer som enligt svaromålet har beaktats för att fastställa antidumpningstullen. För det första har minskningen av lager, som nämns i punkt 70 i övervägandena i den omtvistade förordningen, inte medfört ökade kostnader. För det andra är den minskade användningen av ammoniumnitrat för inhemsk förbrukning inte av betydelse i förhållande till den totala tillverkningen och har inte inverkat negativt på kostnaderna. För det tredje förekom det ingen överkapacitet inom gemenskapsindustrin vid den aktuella tidpunkten, i motsats

till vad som hävdas i punkt 71 i övervägandena i den omtvistade förordningen. För det fjärde skulle en eventuell överkapacitet endast ha haft en liten inverkan på kostnaderna, i synnerhet med hänsyn till att de fabriker som tillverkar ammoniumnitrat även tillverkar andra kväveprodukter. Enligt de handlingar som kommissionen tillhandahållit sjönk koefficienten för antalet anställda från 100 under åren 1990—1991 till 93,9 under åren 1993—1994. Denna produktivitetsförbättring visar att de fasta kostnaderna inte har legat på en högre nivå än nödvändigt.

37 Argumentet att tillämpningen av en annan vinstmarginal i antidumpningsförfarandet avseende import av ammoniumnitrat än den som använts i urea- och UAN-ärendena skulle kunna störa jämvikten mellan dessa produkter i konkurrenshänseende har bemötts av sökanden med att en jordbrukares val av ett visst gödningsmedel inte beror på den vinstmarginal som gäller på tillverkningsstadiet, utan på diverse olika faktorer såsom surhetsgraden i jorden, grödan och klimatförhållandena samt priset per ton kväveprodukter som ingår i sammansättningen av det ifrågavarande gödningsmedlet.

38 Republiken Frankrike, intervenient i målet, har uttalat sitt stöd för sökandens påstående och särskilt tillagt att gemenskapsinsitutionerna har för vana att fastställa den minsta vinstmarginal som fordras för att gemenskapsindustrins lönsamhet skall kunna säkerställas (se rådets förordning (EG) nr 5/96 av den 22 december 1995 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av mikrovågsugnar med ursprung i Kina, Sydkorea, Malaysia och Thailand och om slutligt uttag av den tillfälliga tullen (EGT L 2, s. 1, punkt 64 i övervägandena), och kommissionens förordning (EG) nr 2997/95 av den 20 december 1995 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av magnesium i obearbetad form med ursprung i Ryssland och Ukraina (EGT L 312, s. 37, punkt 76 i övervägandena)).

39 Gemenskapsinstitutionerna hänvisar enligt intervenienten även ofta till den marginal som kunnat konstateras innan dumpning förekom (se kommissionens förordning (EG) nr 2318/95 av den 27 september 1995 om införande av en

tillfällig antidumpningstull på import av vissa rördelar av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina, Kroatien och Thailand och om avslutande av antidumpningsförfarandet i fråga om import av sådana delar med ursprung i Slovakien och Taiwan (EGT L 234, s. 4, punkt 78 i övervägandena), och kommissionens förordning (EG) nr 1648/94 av den 6 juli 1994 om införande av preliminär antidumpningstull för import av furazolidon med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 174, s. 4, punkt 42 i övervägandena)). I föreliggande fall konstaterade rådet emellertid, i punkt 53 i övervägandena i den omtvistade förordningen, att gemenskapsindustrin under åren 1990—91 hade en vinstmarginal på 15,6 procent, som betecknades som "god vinst".

40 Konstaterandet att gemenskapsindustrin minskade sina produktionskostnader från 126 till 115 ECU per ton mellan åren 1990—1991 och 1993—1994 (se punkt 72 i övervägandena i den omtvistade förordningen) visar enligt intervenienten att gemenskapsindustrins vinstmarginal i avsaknad av dumpning inte skulle ha minskat märkbart i förhållande till nivån år 1990—1991.

41 I det regionala beslutet bedömdes den brittiska industrins genomsnittliga vinstmarginal åren 1989—1991 vara 11 procent och en minsta vinstmarginal fastställdes till 10 procent.

42 I UAN- och urea-ärendena kritiserades fastställandet av gemenskapsindustrins vinstmarginal till 5 procent kraftigt av gemenskapstillverkarna, vilket borde medföra att rådet inte kan åberopa detta tidigare handlingssätt. Snarare än att motivera antagandet av en alltför låg vinstmarginal, borde kravet på att det skall råda jämvikt mellan urea, UAN och ammoniumnitrat i konkurrenshänseende medföra att den vinstmarginal som sätts skall vara lämplig med hänsyn till denna jämvikt.

43 Vad beträffar att överkapacitet bibehållits, vilket är den enda faktor som uttryckligen anges i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen, har rådet medgivit, med hänvisning till att gemenskapsindustrins produktionskostnader var "något uppdrivna" på grund av denna faktor, att den endast haft en begränsad inverkan på dessa kostnader. Republiken Frankrike har dessutom, på grundval av de skäl sökanden anfört i sin replik, bestritt att det under undersökningen förekom överkapacitet av sådant slag att de fasta kostnaderna drevs upp.

44 Vad gäller att produktionskostnaderna skulle vara mindre höga för den brittiska industrin fastställde rådet den skäliga vinstmarginalen till 10 procent för denna industri, trots att den brittiska industrin svarade för minst 45 procent av gemenskapstillverkningen under undersökningsperioden (se punkt 84 i övervägandena i den omtvistade förordningen). En genomsnittlig vinstmarginal på 5 procent för samtliga gemenskapstillverkare skulle följaktligen innebära att mer än halva gemenskapstillverkningen hade en så gott som obefintlig vinstmarginal, vilket är uppenbart orimligt.

45 Slutligen beaktades enligt sökanden vid beräkningen av produktionskostnaderna för de brittiska tillverkarna och övriga gemenskapstillverkare, som utfördes av kommissionen (se dess skrivelse av den 2 maj 1995), inte effekten av devalveringen av pundet i slutet av år 1992, det vill säga just efter den undersökningsperiod som det regionala förfarandet gällde.

46 Enligt rådet framgår det av artikel 4 i grundförordningen att syftet med antidumpningsåtgärderna är att ersätta endast skada vållad av den dumpade eller subventionerade importen och inte skada vållad av andra faktorer. Antidumpningstullen får inte överstiga det som är nödvändigt för att uppnå detta mål (se artikel 13.3 i grundförordningen).

47 I enlighet med dessa principer fastställde rådet antidumpningstullen i föreliggande fall på grundval av det minimipris som den dumpade ryska importen skulle uppgå till för att undanröja den skada som denna import vållade

gemenskapsindustrin. För att fastställa riktpriset eller "minimipriset" räknade rådet upp den genomsnittliga vägda faktiska produktionskostnaden per ton för gemenskapsindustrin med en vinstmarginal på 5 procent.

48 Rådet har inte bestritt att det på så sätt beräknade minimipriset inte nödvändigtvis motsvarar det pris som gemenskapsindustrin med sin nuvarande struktur anser som nödvändigt för att få tillräcklig avkastning på sina investeringar samt för att förbli lönsam och konkurrenskraftig. Huvudskälet för denna inställning är att en del av den skada som vållats gemenskapsindustrin har orsakats av andra faktorer (se punkt 75 i övervägandena i den omtvistade förordningen). Gemenskapstillverkarnas policy att minska lagren tillsammans med den minskade förbrukningen av ammoniumnitrat inom gemenskapen har väsentligt bidragit till att minska produktionen. För övrigt har bibehållandet av en överkapacitet medfört att de fasta kostnaderna blivit högre än nödvändigt (se punkterna 70 och 71 i övervägandena i den omtvistade förordningen). Rådet anser att den del av skadan som orsakats av dessa faktorer skulle uteslutas vid fastställandet av riktpriset.

49 Vad beträffar det regionala beslutet beräknades det riktpris som fastställdes för importen av ammoniumnitrat till Förenade kungariket med utgångspunkt från justerade produktionskostnader och inte utifrån faktiska produktionskostnader, för att undvika att den ökning av produktionskostnaderna som inträffade under undersökningsperioden och som orsakades av andra faktorer än den dumpade importen skulle tas med (se punkt 121 i övervägandena i beslutet). I föreliggande fall handlade rådet inte på samma sätt på grund av det stora antalet tillverkare som är verksamma inom ett flertal olika områden samt de problem som orsakats av att flera valutor måste beaktas. I likhet med UAN-ärendet minskade rådet följaktligen vinstmarginalen för att ta hänsyn till att det var den faktiska kostnaden och inte den justerade kostnaden som beaktats. Båda tillvägagångssätten leder till samma resultat.

50 Vidare var den brittiska industrins produktionskostnader lägre än övriga gemenskapstillverkares.

51 Rådet har även beaktat att det i UAN- och urea-ärendena fastställde antidumpningsåtgärder på grundval av en vinstmarginal på 5 procent (se punkt 89 i övervägandena i den omtvistade förordningen). Även om dessa ämnen säljs till olika priser på olika gemenskapsmarknader med hänsyn till klimat, jordmån m.m. utgör urea, UAN och ammoniumnitrat likadana produkter i vilka kvävehalten är den avgörande beståndsdelen. Om det skulle fastställas en annan vinstmarginal för ammoniumnitrat än de 5 procent som fastställts för urea och UAN skulle det störa jämvikten mellan dessa produkter i konkurrenshänseende.

52 Sökanden har enligt rådet inte rätt att åberopa Z/Yen-studien vid förstainstansrätten, eftersom den inte tillhandahållits under det administrativa förfarandet. I vart fall omfattar denna studie endast en analys av den vinstnivå som gemenskapsindustrin måste uppnå för att förbli lönsam, medan det däremot aldrig diskuteras vilket pålägg som fordras på priset på den dumpade ryska importen av ammoniumnitrat för att förhindra att denna import fortsätter att vålla skada för gemenskapsindustrin.

53 De två skrivelserna från bolagen Hydro Agri France och Grande paroisse, som sökanden tillhandahöll den 25 april 1995, avser endast dessa två tillverkares önskade försäljningspris för den omtvistade importen, medan däremot frågan om vilken vinstmarginal som krävdes för att undanröja skadan som denna import vållade gemenskapsindustrin inte togs upp.

Förstainstansrättens bedömning

Inledande kommentarer

54 Den antidumpningstull som införts i form av en rörlig tull genom artikel 1 i den omtvistade förordningen motsvarar i föreliggande fall det pålägg på importpriset för ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland som krävs för att den skada som denna import vållat gemenskapsindustrin skall undanröjas. För att fastställa den skademarginal som den omtvistade importen gett upphov till har rådet jämfört det vägda försäljningspriset på importen i gemenskapen, justerat med hänsyn till en viss kvalitetsskillnad, med riktpriset för gemenskapstillverkningen. Detta riktpris har beräknats på grundval av det vägda genomsnittet per ton av gemenskapsindustrins produktionskostnad för ammoniumnitrat i säckar med tillägg av en vinstmarginal på 5 procent.

55 I punkt 89 i övervägandena i den omtvistade förordningen har rådet motiverat sitt val av en vinstmarginal på 5 procent vid beräkningen av riktpriset enligt följande: "En vinst om 5 procent av kostnaden har nyligen tillämpats i antidumpningsärenden rörande karbamid- och UAN-lösningar och ansågs därför utgöra en skälig vinstmarginal för kvävegödningsmedel i antidumpningsförfaranden."

56 I punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen har rådet bemött sökandens argument, enligt vilka en vinstmarginal på 10 procent av kostnaderna utgjorde en rimligare vinstnivå. Rådet har anfört följande:

"Den vinstmarginal som användes i det regionala förfarandet tillämpades inte på den brittiska industrins faktiska produktionskostnad, men på kostnaderna som justerats så att de inte inbegrep verkningarna av andra faktorer än den dumpade importen. Den brittiska industrin svarar ändå för en mindre del av gemenskapens

tillverkning av ammoniumnitrat och har lägre kostnader än de övriga gemenskapsproducenterna. Den brittiska industrins kostnadsstruktur tycks därför vara utformad så att det är rimligt att förvänta en högre vinstnivå under normala marknadsförhållanden, än för gemenskapsindustrin i sin helhet. Det har dessutom fastställts att gemenskapsindustrins fasta kostnader är något uppdrivna genom bibehållandet av en överkapacitet (punkt 71). EFMA påstod även att det vore lämpligare att använda ett högre vinsttal eftersom vissa kostnader i samband med ammoniumnitrat inte uppstår vid tillverkningen av karbamid- och UAN-lösningar. EFMA lämnade emellertid inte tillräcklig bevisning till stöd för detta påstående. Med hänsyn till dessa faktorer och efter en grundlig genomgång av saken, är slutsatsen att 5 procent av de faktiska kostnaderna fortfarande utgör en rimlig vinstnivå."

57 Vid en komplicerad ekonomisk bedömning såsom fastställandet av en rimlig vinstmarginal har rådet ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolsprövningen skall således endast avse en kontroll av att reglerna för förfarandet har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se till exempel förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995, s. II-2681, punkt 67).

58 Det ankommer på sökanden att framlägga sådana bevis att förstainstansrätten kan fastslå att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning i den mening som avses i denna rättspraxis (se domen i det ovannämnda målet EFMA mot rådet, punkt 106).

Grundkriteriet som skall beaktas vid beräkningen av vinstmarginalen

59 Sökandens första argument, att gemenskapsinstitutionerna skall beakta den vinstmarginal som fordras för att säkerställa gemenskapsindustrins överlevnad och/eller som ger en rimlig avkastning på dess kapital, saknar stöd i grundförordningen. Enligt artikel 4.1 i denna förordning föreligger skada bara om den

ifrågavarande dumpade importen, på grund av dumpningen, vållar eller hotar att vålla väsentlig skada på en etablerad gemenskapsindustri eller väsentligt försenar tillkomsten av en sådan industri. Det framgår vidare av artikel 13.3 i grundförordningen att den fastställda antidumpningstullen inte skall överstiga det belopp som fordras för att undanröja skada som vållats av den dumpade importen. Följaktligen kan skada som orsakas av andra faktorer inte beaktas för att bestämma skada i den mening som avses i ovannämnda artikel 4.1.

60 Den vinstmarginal som skall beaktas av rådet vid beräkningen av det riktpris vid vilket den ifrågavarande skadan undanröjs, är den vinstmarginal gemenskapsindustrin skäligen skulle kunna räkna med under normala konkurrensförhållanden utan dumpad import. Det vore inte förenligt med artiklarna 4.1 och 13.3 i grundförordningen att åsätta gemenskapsindustrin en vinstmarginal som den inte skulle ha kunnat förvänta sig i avsaknad av dumpning.

61 Kriteriet att det fordras en sådan vinstmarginal att den ifrågavarande industrins överlevnad säkerställs är således inte förenligt med grundförordningen. Ett sådant kriterium skulle nämligen omöjliggöra för gemenskapsinstitutionerna att strikt följa bestämmelserna i grundförordningen, bland annat i det fallet då andra faktorer än dumpning, såsom överkapacitet (se nedan punkt 103 och följande punkter), också leder till att gemenskapsindustrins lönsamhet minskar. Om det vore på annat sätt skulle gemenskapsindustrin vara skyddad inte bara mot dumpad import utan även mot alla andra faktorer som skulle kunna påverka avkastningen på investeringarna.

62 Av detta följer att sökandens första argument, vilket är den huvudsakliga utgångspunkten för sökandens argumentation, inte kan godtas.

De bevis som sökanden framlagt under det administrativa förfarandet

63 Bolaget Hydro Agri France har i sin skrivelse av den 24 april 1995 inskränkt sig till att ange minimipriset franco till gemenskapens gräns, vilket enligt bolaget ger en avkastning före skatt på investeringen om 15 procent.

64 I sin skrivelse av den 24 april 1995 har bolaget Grande paroisse endast tillhandahållit en serie beräkningar av de försäljningspriser som ansetts nödvändiga för avkastningen på bolagets investeringar i denna sektor.

65 I ingen av dessa skrivelser berörs frågan om vilken vinstmarginal gemenskapsindustrin hade kunnat uppnå i avsaknad av dumpad import. Dessa handlingar är således inte av sådant slag att de styrker att gemenskapsinstitutionerna gjort en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

66 Under det administrativa förfarandet tillhandahöll sökanden inga uppgifter avseende frågan om vilken genomsnittlig vinstmarginal gemenskapsindustrin skulle ha uppnått om det inte hade förekommit dumpad import.

67 Sökandens argument avseende bevisningen under det administrativa förfarandet kan således inte godtas.

Z/Yen-studien

68 Vad beträffar sökandens argument att Z/Yen-studien visar att gemenskapsinstitutionerna gjort en uppenbart oriktig bedömning, är det ostridigt att denna studie inte delgavs kommissionen under det administrativa förfarandet.

69 I punkt 108 i domen i det ovannämnda målet EFMA mot rådet fastslog förstainstansrätten att det inte fanns anledning att i domstolsförfarandet beakta en studie avseende vinstmarginalen som inte delgivits kommissionen under det administrativa förfarandet. Förstainstansrätten klargjorde att det ankom på den att kontrollera att institutionerna, i den situation som förelåg när den ifrågasatta rättsakten antogs, grundade sig på faktiska omständigheter som var materiellt riktiga och att de inte bedömde dessa på ett uppenbart oriktigt sätt. Eftersom sökanden inte under det administrativa förfarandet framlade några bevis till stöd för sitt påstående att det fordrades en högre vinstmarginal, kunde institutionerna inte beakta denna omständighet när de antog den ifrågasatta förordningen.

70 Denna rättspraxis är tillämplig i föreliggande fall. Hade förhållandet varit ett annat skulle sökanden ha kunnat kringgå de frister som kommissionen fastställde under det administrativa förfarandet.

71 Rådet och kommissionen är i antidumpningsärenden beroende av parternas frivilliga samarbete för att få del av erforderliga uppgifter inom föreskrivna frister. Även om de strikta frister som införts genom ovannämnda förordning nr 3283/94 av den 22 december 1994, efter det att nya avtal träffats år 1994 om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet, inte var tillämpliga i föreliggande fall (se ovan punkt 17), var gemenskapsinstitutionerna ändå skyldiga att i enlighet med artikel 7.9 a i grundförordningen avsluta undersökningen inom ett år från det att förfarandet inletts eller i vart fall inom en skälig frist (förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381, punkt 119).

72 I var och en av de tre informationsskrivelserna av den 15 december 1994, den 6 april respektive den 2 juni 1995 uppmanade kommissionen i detta syfte sökanden att framföra sina synpunkter inom en viss frist. Av detta följer att sökanden, som själv inledde det administrativa förfarandet genom att inkomma med klagomål, hade tillräckligt med tid att tillhandahålla kommissionen de faktiska uppgifter som ingick i Z/Yen-studien.

73 Sökanden har mot den bakgrunden inte rätt att inom ramen för detta förfarande och till stöd för ett påstående om att det förekommit en uppenbart oriktig bedömning åberopa faktiska omständigheter som den inte informerat kommissionen om under det administrativa förfarandet.

74 För det fall sökanden skulle ha rätt att åberopa Z/Yen-studien kan det konstateras att denna endast avser den avkastning på investeringen som anses nödvändig för att förränta det befintliga kapitalet eller för att förnya gemenskapsindustrins produktionsmedel. Studien innehåller således inga uppgifter som styrker att gemenskapsindustrin i avsaknad av den omtvistade importen skulle ha uppnått den avkastning som har gjorts gällande. Det framgår inte heller av studien vilken vinstmarginal gemenskapsindustrin skulle ha uppnått i avsaknad av denna import.

75 Z/Yen-studien är således i vart fall inte av sådant slag att den styrker att gemenskapsinstitutionerna gjort en uppenbart oriktig bedömning vid beräkningen av den ifrågavarande vinstmarginalen.

76 Av detta följer att sökandens argument avseende Z/Yen-studien inte kan godtas.

Det regionala beslutets relevans

77 Det är riktigt att rådet, i punkt 46 i övervägandena i det regionala beslutet, med avseende på den brittiska industrin förklarade att "denna industrisektor kräver en vinstmarginal på minst 10 % av kostnaderna för att förbli konkurrenskraftig och kunna täcka kostnaderna för nyinvesteringar". Enligt sökanden gäller detta påstående även gemenskapsindustrin i dess helhet.

78 Såsom fastslås ovan i punkterna 59—62 kan för det första kriteriet med den minsta vinstmarginal som den berörda industrisektorn kräver för att "förbli konkurrenskraftig och kunna täcka kostnaderna för nyinvesteringar" inte i sig avgöra vilken vinstmarginal som uppfyller kraven i artiklarna 4.1 och 13.3 i grundförordningen. Ett sådant kriterium avgör nämligen inte nödvändigtvis vilken vinstmarginal som gemenskapsindustrin hade kunnat förvänta sig i avsaknad av dumpad import.

79 Av detta följer att punkt 46 i övervägandena i det regionala beslutet inte är relevant för prövningen av föreliggande talan.

80 För det andra är enbart den omständigheten att rådet har fastställt en viss vinstmarginal i ett tidigare antidumpningsförfarande inte i sig tillräcklig för att visa att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning när det inte fastställde samma vinstmarginal i ett senare antidumpningsförfarande. Det kan för övrigt framhållas att när det gäller det regionala beslutet avsåg undersökningen perioden från den 1 januari till den 30 september 1992 (se punkt 6 i det regionala beslutet) och den gällde den brittiska industrins speciella situation vid denna tidpunkt, medan undersökningen i föreliggande fall utfördes under perioden från den 1 april 1993 till den 31 mars 1994 (punkt 9 i den omtvistade förordningen) och gällde gemenskapsindustrin i dess helhet.

81 För det tredje framgår det av punkt 121 i det regionala beslutet att det riktpris som fastställdes för de brittiska tillverkarna skulle "täcka produktionskostnaderna och därutöver ge en skälig vinst på 10 procent, varvid produktionskostnaderna skall justeras så att den ökning som inträffade under undersökningsperioden och orsakades av andra faktorer än den dumpade importen inte tas med". Av det följer att även om ett minimipris borde ha beräknats inom ramen för detta förfarande (se punkterna 118—121 i det regionala beslutet) skulle gemenskapsinstitutionerna utan tvekan ha tillämpat en vinstmarginal som var lägre än 10 procent för att beakta dessa andra faktorer. Rådet har klart framhållit, i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen, att vinstmarginalen på 10 procent som användes i det regionala förfarandet inte kunde överföras på det aktuella fallet, eftersom "den vinstmarginal som användes i det regionala förfarandet [inte] tillämpades på den brittiska industrins faktiska produktionskostnad, men på kostnaderna som justerats så att de inte inbegrep verkningarna av andra faktorer än den dumpade importen" (se även punkt 103 och följande punkter).

82 För det fjärde framgår det av rådets bevisning att den brittiska industrins produktionskostnader var lägre än övriga gemenskapstillverkares (se bland annat beräkningarna som bifogats kommissionens skrivelse av den 2 juni 1995). Sökanden har emellertid inte framlagt några bevis som styrker att konstaterandet i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen, enligt vilket den brittiska industrins kostnadsstruktur tycks vara utformad så, att det är rimligt att förvänta sig en högre vinstnivå under normala marknadsförhållanden för den industrin än för gemenskapsindustrin i sin helhet, skulle vara uttryck för en uppenbart oriktig bedömning.

83 För det femte har gemenskapsinstitutionerna, när det som i föreliggande fall rör sig om företag inom gemenskapsindustrin med olika produktionskostnader och således olika vinstmarginaler, ingen annan möjlighet att fastställa riktpriset än att beräkna den genomsnittliga vägda produktionskostnaden för samtliga gemenskapstillverkare och lägga på den genomsnittliga vinstmarginal som med hänsyn till samtliga relevanta omständigheter förefaller rimlig.

84 I föreliggande fall framgår det av beräkningarna som bifogades kommissionens skrivelse av den 2 juni 1995 att kommissionen, för att kontrollera att den ifrågavarande vinstmarginalen på 5 procent var rimlig, bland annat undersökte de genomsnittliga vägda kostnaderna för gemenskapsindustrin för perioderna 1990—1991 och 1993—1994 samt även beräknade den genomsnittliga vinstmarginal som fordrades för att gemenskapsindustrin i dess helhet skulle uppnå ett riktpris som motsvarade den brittiska industrins kostnader uppräknade med en vinstmarginal på 10 procent. Resultatet av dessa beräkningar är följande:

Produktionskostnad för ammoniumnitrat i säckar

Ecu per ton

	1990—1991	1993—1994	procentuell skillnad
Brittisk industri	130	116	- 11
Övrig gemenskapsindustri	136	130	- 4
Genomsnitt inom EG (inklusive Förenade kungariket)	134	124	- 7

Beräkning av riktpriset

	1990—1991	1993—1994
Riktpris i ecu/ton för brittiska industrin på grundval av produktionskostnaderna +10 procent	143	127,6
Vinstmarginal på de genomsnittliga sammanlagda produktionskostnaderna inom EG för att uppnå det brittiska riktpriset	6,7%	2,9%
Genomsnittlig vinstmarginal för perioderna 1990—1991 och 1993—1994	4,8%	

85 Denna metod resulterade i en vinstmarginal på ungefär 5 procent. Det måste emellertid konstateras att sökanden inte framlagt något bevis som styrker att nämnda beräkning är uttryck för en uppenbart oriktig bedömning.

86 Av det ovan anförda följer att den vinstmarginal som fastställdes i det regionala beslutet inte kan överföras på föreliggande fall.

87 Sökandens argument avseende det regionala beslutet kan således inte godtas.

Gemenskapsindustrins vinst, i vägt genomsnitt på försäljningen

88 Vad beträffar argumentet avseende en vinst i vägt genomsnitt på 15,6 procent av gemenskapsindustrins försäljning under åren 1990—1991 (se punkt 51 i övervägandena i den omtvistade förordningen) är det riktigt att den lönsamhet som kunde konstateras före den dumpade importen kan utgöra ett giltigt bevis för att avgöra vilken vinstmarginal gemenskapsindustrin skulle ha kunnat uppnå i avsaknad av denna import.

89 Den vinst som konstaterades i punkt 51 i övervägandena i den omtvistade förordningen för ett enda år (närmare bestämt i föreliggande fall från den 1 april 1990 till den 31 mars 1991) räcker emellertid inte i sig för att styrka att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av den vinstmarginal av kostnaderna som gemenskapsindustrin rimligen hade kunnat uppnå i avsaknad av den aktuella importen under undersökningsperioden, det vill säga mellan den 1 april 1993 och den 31 mars 1994.

90 Vinsten från försäljningen är nämligen beroende av ett stort antal faktorer som kan variera i tiden, och resultatet under ett enda år, innan den ifrågavarande importen inleddes, kan inte användas för att med säkerhet fastställa vilken vinstmarginal gemenskapsindustrin rimligen skulle kunna förvänta sig under normala marknadsförhållanden under en viss senare period. Detta förhållande gäller i än högre grad eftersom det i föreliggande fall rör sig om en råvara vars försäljningspris, och således även industrins lönsamhet, kan variera från ett år till ett annat beroende på bland annat skillnader i utbud och efterfrågan på den internationella marknaden, utan att denna variation har något direkt samband med produktionskostnaderna.

91 De vinstmarginaler som angivits av gemenskapstillverkarna till svar på kommissionens enkät har också åberopats av sökanden, men då denne inte har framlagt några bevis som styrker att dessa sifferuppgifter är riktiga och trovärdiga, kan de heller inte medföra att resultaten av kommissionens undersökning ifrågasätts.

92 Sökandens argument avseende gemenskapsindustrins vinst, i vägt genomsnitt, på försäljningen kan således inte godtas.

UAN- och urea-ärendena

93 Vad beträffar argumentet att UAN- och urea-ärendena, vilka nämns i punkt 89 i övervägandena i den omtvistade förordningen, inte utgör tillämplig praxis är det ostridigt att rådet i dessa två ärenden, vilka avslutades den 22 december 1994 respektive den 16 januari 1995 (se ovan punkt 30), fastställde en vinstmarginal på 5 procent av kostnaderna i syfte att beräkna riktpriset.

94 I UAN-ärendet konstaterade rådet, i punkt 36 i övervägandena i ovannämnda förordning nr 3319/94 av den 22 december 1994, följande:

"[G]emenskapsproducenterna [framlade] i enkätsvaret en rad olika vinstmål som företagen använde internt. Dessa mål skilde sig mycket från företag till företag och hade i flera fall inte fastställts särskilt för UAN utan var resultatet av företagsgruppens allmänna policy vid bedömningen av investeringsprojekt. Mot den bakgrunden fann kommissionen i den preliminära undersökningen att gemenskapsindustrin inte uttryckligen hade styrkt sitt yrkande beträffande nivån för en skälig vinstmarginal. EFMA har inte inkommit med nya uppgifter efter de preliminära fastställandena.

För det preliminära fastställandet härledde kommissionen den tillämpade vinstmarginalen från det förhållandet att den berörda varan är en fullgången vara som endast kräver mindre summor för investering, forskning och utveckling. Det har inte kommit några uppgifter från EFMA som berättigar en annan bedömning för det slutgiltiga fastställandet."

95 Sökanden har inte kommit med några invändningar mot ovannämnda förordning nr 3319/94 av den 22 december 1994.

96 I urea-ärendet påpekade rådet, i punkt 73 i övervägandena i ovannämnda förordning nr 477/95 av den 16 januari 1995, följande:

"De flesta av gemenskapsproducenterna hävdade att en minimivinst före skatt på 10—15 % krävdes för att de skulle förbli konkurrenskraftiga. Detta var dock inte bevisat och då urea är en sedan länge etablerad produkt anses denna siffra för

hög. Kommissionen är av den meningen att sedan man tagit hänsyn till nedgången i efterfrågan på urea, behovet att finansiera ytterligare investeringar i tillverkningsmöjligheter och den vinst som anses rimlig i den ursprungliga antidumpningsundersökningen avseende denna produkt, bör en vinstandel på 5 % före skatt användas som utgångspunkt för uppskattning av vinstnedgången i den aktuella åtgärden."

97 Sökandens talan mot ovannämnda förordning nr 477/95 av den 16 januari 1995 ogillades av förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet EFMA mot rådet. I den domen konstaterade förstainstansrätten bland annat att sökanden under det administrativa förfarandet inte hade tillhandahållit uppgifter av sådant slag att det fanns anledning ifrågasätta den vinstmarginal på 5 procent som rådet fastställt (se ovan punkt 69).

98 Det framgår av handlingarna att UAN är en blandning av urea och ammoniumnitrat och att dessa tre produkter är kvävehaltiga gödningsmedel som i förekommande fall kan tillverkas vid samma fabrik.

99 Det står vidare klart att det rör sig om tre konkurrerande produkter och, såsom sökanden själv har medgett, jordbrukarnas val av en av dessa produkter beror bland annat på deras respektive pris.

100 I föreliggande fall har sökanden dessutom inte bestritt rådets påstående, i punkt 19 i den omtvistade förordningen, enligt vilket produktionskostnaderna för ammoniumnitrat inte är högre än för UAN och urea.

101 Mot den bakgrunden har sökanden inte visat att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning när de utgick från den vinstmarginal som

rådet hade fastställt i UAN- och urea-ärendena för att de tre berörda produkterna skulle behandlas på likartat sätt.

102 Sökanden har för övrigt inte framlagt några bevis som styrker att de överväganden som beaktats i UAN- och urea-ärendena, enligt vilka de berörda produkterna är fullgångna varor som endast kräver mindre summor för investering, forskning och utveckling, inte skulle gälla för ammoniumnitrat.

Anmärkningar avseende andra skadefaktorer som åberopats i repliken

103 Sökanden har i sin replik gjort gällande att rådet har åsidosatt rätten till försvar, motiveringsskyldigheten samt gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att först i sitt svaromål åberopa förekomsten av andra faktorer som orsakat skadan för gemenskapsindustrin och i synnerhet gemenskapsindustrins överkapacitet som skäl för en minskad vinstmarginal.

104 Det kan framhållas i det avseendet att rådet, i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen, angav att "det har... fastställts att gemenskapsindustrins fasta kostnader är något uppdrivna genom bibehållandet av en överkapacitet" (punkt 71).

105 I punkt 71 i övervägandena i den omtvistade förordningen har rådet särskilt konstaterat att "det är... uppenbart att gemenskapsindustrins kapacitet rent generellt klart överskrider marknadsbehovet i gemenskapen, även utan den dumpade importen från Ryssland och Litauen. Detta förhållande tycks ha bidragit till att vidmakthålla en onödigt hög nivå för fasta kostnader för denna produkt".

106 I punkt 72 i övervägandena i den omtvistade förordningen har rådet även angett att de faktorer som beskrivs i punkterna 67—71 i övervägandena och i synnerhet gemenskapstillverkarnas policy (punkt 70) och bibehållandet av en överkapacitet (punkt 71) "har spelat en viss roll för gemenskapsindustrins nedgång i fråga om produktion, kapacitetsutnyttjande och sysselsättning, och bibehållandet av en onödigt hög kapacitetsnivå kan ha bidragit till högre tillverkningskostnader än nödvändigt och därför påverkat vinsten i en negativ riktning". Rådet har av det, i punkt 75, dragit slutsatsen att "en viss del av den skada som orsakats gemenskapsindustrin härrör från andra faktorer än den dumpade importen".

107 Även om det är riktigt att rådet, i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen, har relaterat höjningen av de fasta kostnaderna, som framtvingats av en bibehållen överkapacitet, till användningen av uttrycket "något", framgår det klart av en jämförelse mellan punkterna 70—72, 75 och 91 i övervägandena att rådet i sin bedömning av vinstmarginalen ändå beaktat a) att det rådde överkapacitet inom gemenskapsindustrin, b) att denna situation bidrog till att bibehålla de fasta kostnaderna på en högre nivå än nödvändigt samt c) att en viss del av skadan för gemenskapsindustrin orsakades av andra faktorer än den dumpade importen och då i synnerhet förekomsten av överkapacitet.

108 I punkt 4.3 i kommissionens andra informationsskrivelse av den 6 april 1995 citerade kommissionen i huvudsak samtliga ovannämnda faktiska uppgifter som förekommer i punkterna 70—72 och 75 i den omtvistade förordningen. I sina skrivelser av den 6 april, den 2 juni och den 23 juni 1995 har kommissionen också nämnt samtliga faktiska uppgifter som förekommer i punkterna 89—91 i den omtvistade förordningen. Sökanden invände aldrig mot dessa faktiska uppgifter under det administrativa förfarandet.

109 I motsats till vad sökanden har hävdat i sin replik innehåller svaromålet inga nya omständigheter av väsentlig betydelse, vare sig i förhållande till innehållet i den omtvistade förordningen eller i förhållande till de uppgifter som tillhandahållits under det administrativa förfarandet.

110 I synnerhet punkt 15 i svaromålet, enligt vilken rådet i föreliggande fall tillämpade en vinstmarginal som var mindre än den i det regionala beslutet för att ta hänsyn till att de faktiska och inte de justerade produktionskostnaderna beaktats i föreliggande fall, utgör ingen ny motivering, eftersom denna argumentation redan förekommer i punkt 91 i övervägandena i den omtvistade förordningen (se ovan punkt 81). Denna motivering och även den omständigheten att gemenskapsindustrins fasta kostnader var "något uppdrivna" genom överkapaciteten förekom för övrigt redan i kommissionens skrivelse av den 23 juni 1995 (se ovan punkt 13).

111 Av det ovan anförda följer att de grunder som åberopats i samband med repliken och som avser att rätten till försvar och motiveringskyldigheten har åsidosatts samt att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning av förekomsten av överkapacitet inte föranleds av faktiska eller rättsliga omständigheter som framkommit först under förfarandet.

112 Dessa grunder skall således avvisas i enlighet med artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

Påståendet att den vinstmarginal som gemenskapsinstitutionerna fastställt är oskälig

113 Argumentet att gemenskapsindustrin, utom den brittiska industrin, får en så gott som obefintlig vinstmarginal med den vinstmarginal som rådet fastställt är inte heller relevant. Det finns anledning klargöra att rådet i föreliggande fall befann sig i den speciella situationen att en del av gemenskapsindustrin, det vill säga den brittiska industrin som svarar för omkring 45 procent av gemenskapsproduktionen, hade lägre kostnader än övriga gemenskapstillverkare som svarade för omkring 55 procent av produktionen, däribland den franska industrin.

114 Enligt kommissionens skrivelse av den 2 juni 1995 låg under åren 1993—1994 produktionskostnaderna för ammoniumnitrat i säckar på 116 ECU per ton för den brittiska industrin och 130 ECU per ton för övriga gemenskapstillverkare (punkt 84 ovan).

115 Inom ramen för ett antidumpningsförfarande som omfattar hela gemenskapen och som skall leda fram till fastställandet av ett riktpris som gäller för hela gemenskapsindustrin är emellertid rådet skyldigt att beakta gemenskapsindustrins produktionskostnader i sin helhet. Rådet har nämligen inte rätt att beräkna riktpriset enbart på grundval av de högsta produktionskostnaderna, vilket annars skulle kunna leda till att ett riktpris fastställdes som inte var representativt för hela gemenskapen.

116 Det kan, i fråga om beräkningen av en vinstmarginal i förhållande till kostnaderna, tilläggas att ju högre kostnaderna är desto högre kommer minimipriset att vara. Om, mot den bakgrunden, de priser som beaktades för denna beräkning var de som tillverkarna med de högsta kostnaderna tillämpade skulle den sålunda beräknade vinstmarginalen riskera att bli överdriven för de andra tillverkarna medan de förstnämnda tillverkarna riskerade att ges ett otillbörligt skydd.

117 Av detta följer att gemenskapsinstitutionerna vid beräkningen av riktpriset i föreliggande fall skulle grunda sig på den genomsnittliga vägda produktionskostnaden för hela gemenskapsindustrin, närmare bestämt omkring 124 ECU per ton enligt kommissionens skrivelse av den 2 juni 1995.

118 Vidare ankommer det på gemenskapsinstitutionerna att räkna upp den genomsnittliga vägda produktionskostnaden med den vinstmarginal som anses rimlig för fastställande av ett riktpris.

119 I det avseendet framgår det av det ovan anförda att rådets bedömning i föreliggande fall, enligt vilken en vinstmarginal på 5 procent var rimlig, grundades på ett visst antal omständigheter, bland annat: a) övervägandena i UAN- och urea-ärendena, i synnerhet i fråga om huruvida den berörda produkten var fullgången, b) kravet att inte tillämpa en annan vinstmarginal än den som tillämpats i dessa båda ärenden, c) beräkningen av den genomsnittliga vinstmarginal som fordrades för att gemenskapsindustrin i sin helhet skulle kunna uppnå ett riktpris som motsvarade den brittiska industrins produktionskostnader, uppräknade med en vinstmarginal på 10 procent, d) den omständigheten att vinstmarginalen på 10 procent som fastställdes i det regionala förfarandet tillämpades på justerade och inte faktiska kostnader, e) avsaknaden av andra faktorer som skulle kunna motivera en högre vinstmarginal, f) förekomsten av en viss överkapacitet (punkterna 59—112 ovan). Av tidigare redovisade skäl har sökanden inte visat att rådets bedömning av dessa olika omständigheter var uppenbart oriktig.

120 Denna slutsats vederläggs inte av enbart den omständigheten att en betydande del av gemenskapsindustrin givits en synnerligen liten, för att inte säga obefintlig, vinstmarginal i förhållande till det redan fastställda riktpriset.

121 Detta förhållande beror nämligen på att en del av gemenskapsindustrin hade högre produktionskostnader än den genomsnittliga produktionskostnaden för gemenskapsindustrin i dess helhet. Sökanden har för övrigt inte framlagt några bevis som styrker att det var omöjligt för de berörda tillverkarna att ytterligare minska sina produktionskostnader och att på det sättet uppnå den av rådet fastställda vinstmarginalen i förhållande till riktpriset.

122 Sökanden har inte heller framlagt några bevis som styrker att de beräkningar som kommissionen utfört och som rådet fastställt var oriktiga på grund av devalveringen av pundet år 1992. I avsaknad av en gemensam valuta hade gemenskapsinstitutionerna i vart fall ingen annan möjlighet när det gällde de omtvistade beräkningarna än att omvandla de olika nationella valutorna till ecu i enlighet med den då gällande växelkursen.

123 Argumentet att den ifrågavarande vinstmarginalen är uppenbart orimlig för en betydande del av gemenskapsindustrin kan därför inte godtas.

124 Det följer av det ovan anförda att sökanden inte har styrkt att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att i den omtvistade förordningen fastställa en vinstmarginal på 5 procent av kostnaderna.

125 Talan skall således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

126 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.4 skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Eftersom sökanden har tappat målet, skall denne förpliktas att ersätta sin och rådets rättegångskostnad i enlighet med rådets yrkande. Republiken Frankrike och kommissionen, som intervenerat, skall bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall ersätta sin och rådets rättegångskostnad. Kommissionen och Republiken Frankrike skall bära sina rättegångskostnader.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 oktober 1999.

H. Jung A. Potocki

Justitiesekreterare Ordförande